

Zoals bij veel kunstenaars tekende Marike Bok al in een vroeg stadium. Op de lagere school ontvingen de jufs en meesters getekende portretjes. Zwijgend gaf ze ze cadeau; ze werden dankbaar aanvaard. Naarmate ze ouder werd, tekende ze affiches en illustreerde ze de schoolkrant. Later ging ze naar de academie afdeling binnenhuis en volgde op zaterdagen modeltekenen.

Het elan van Marike Bok

Marike: "Binnenhuis bleek niets voor mij te zijn, ik hield ermee op. Modeltekenen beviel me des te meer. Inmiddels had ik een gezin en kinderen. Dat was leuker. We woonden toen in Reeuwijk. Al die fraaie huizen inspireerden me. De bewoners vonden het prachtig en kochten de aquarellen. Dat versterkte mijn zelfvertrouwen. Misschien was het kunstenaarschap toch voor mij weggelegd. Ik zocht naar nieuwe mogelijkheden en vond die in Ars (Ars Aemula Naturae) in Leiden. Daar kreeg ik onder anderen les van Rinus van den Bosch. Hij onderkende mijn talent en stimuleerde mij. Ik moest nu wel doorzetten en reisde één dag per week naar Leiden vanuit Delft waar ik toen woonde. Ik vroeg iedereen te poseren. De portretten werden meteen gekocht. Dat gaf me het gevoel op de goede weg te zijn. Grenzeloze bewondering had ik voor Rinus. Niet alleen voor zijn werk dat uiterst origineel was, maar ook voor zijn levenswijze en zijn geheel eigen opstelling in het leven, het zich nergens iets van aantrekken en alleen datgene doen wat in zijn ogen het enig juiste was." In 1983 verhuisde ze naar Den Haag. Ze mocht op het atelier van Rinus gaan werken. "Rinus liet me mijn eigen mogelijkheden ontdekken, hij gaf alleen aanwijzingen, altijd uitgaande van de grote vorm. Zo ontwikkelde ik mezelf tot een portretschilder. Het was een geweldige tijd."

Ziek

Toch heb je niet alles in de hand. Het leven neemt zijn loop. Rinus werd ziek. Marike: "Hij kon geen les meer geven. Ik mocht en moest het werk overnemen. Tweestrijd. Kon ik dat wel? Rinus had alle vertrouwen in mij. Fluisterde mij in wat ik moest doen en stond in alles achter me. Ik vond het vreselijk, maar het lukte. Die periode ligt alweer ver achter me. Het heeft me gevormd. Nu

foto Marianne Domnisse

ben ik zelfstandig. Een echte klassieke schilderes. Ik schilder uitsluitend portretten. Niet alleen in opdracht maar ook voor mijn plezier. Portretschilderen is een topprestatie en heel spannend. Wil je nu iets weten over techniek en zo? Ik weet er niets van en ook niet wat ermee bedoeld wordt. Ik ben geïnteresseerd in mensen, in hun karakter, hun bezigheden en in datgene wat hen boeit. Dat is mijn uitgangspunt. Ik onderzoek de diepte van kleur, de compositie en zo nog wat meer." Het sfeervolle atelier bevindt zich boven in een oud koetshuis aan de achterkant van de Lange-Voorhoutpanden.

Op de huid zitten

Ik heb mogen meemaken hoe dat gaat, een portret schilderen. Heel belangrijk is: staat het model stevig en is de lichtval perfect. Met forse penseelstreken zet Marike het begin krachtig op het doek, trefzeker. Geweldig denk je, dat staat. Het begin is er. Marike werkt gewoon door. Een uurtje of zo. Dan is er rust.

Marike: "Ik probeer zo dicht mogelijk bij de werkelijkheid te komen. Observeer van dichtbij, ik zit

het model op de huid. Het gezicht moet herkenbaar blijven, het uiterlijk is belangrijk daar moet je de persoonlijkheid in herkennen. Het innerlijk is onbegrensd en voor mij een bron van creativiteit. Tussen voorstelling, portret en verbeelding staat figuratie. Met licht-en-donkereffecten, geschilderd met breed penseel, wordt een intieme sfeer opgeroepen. Dat alles maakt het geheel." Na nog een uur geconcentreerd schilderen is de eerste dag voorbij. Er is al veel te zien. Ik bekijk het resultaat. Nog een of twee keer poseren en het portret moet zo goed als mogelijk af zijn. Marike: "Het blijft nog enige tijd op mijn atelier staan, zodat ik tijd heb om afstand te nemen. Om te zien of er nog iets aan mankeert. Misschien een kleinigheid aanbrengen of een kleur verdiepen. Verder blijf ik er van af."

In haar atelier staan veel portretten, van ministers tot 'gewone' mensen, zelfs kinderen. In haar galerie Kazemestraat 144 zijn ze elke zaterdag na 14.00 uur te bezichtigen. Toegang gratis.

Marianne Domnisse

PB1/2000

